

ИЛЮСТРИРАНО ДЕТСКО ВЕСТНИЧЕ

БОЯНЪ ГЕОРГИЕВЪ

Безплатно приложение на
„Домакия и майка“
Година VII Кничка 61

Уреждаатъ СТРИНА ЛИНА и
ЧИЧО БОЯНЪ

Одобрено отъ Министерството на на-
родното просвѣщение съ окръжно
№ 3830 отъ 11. XII. 1935 година

ПАКОСТНИЦИ

О!... О!... О-о!...

Не, това не сж прости букви, а ревъ! Такъв ревъ, какъвто и вие бихте надавали, ако нѣкой ви биеше съ дебела дрѣнвица. Нашиятъ слу-чай е малко по-трагиченъ, защото страдалцитѣ сж двама и то вързани за една слива.

Г-ца Рипсимия свѣтне единия съ плѣсница, удари другия съ чепата прѣчка, жулне първия съ коприва, ритне ожесточено втория съ остро-върхата си обувка. И при всѣка частъ отъ това упражнение, което и най-снизходителниятъ човѣкъ не може да нарече гимнастическо, се чуватъ по единъ викъ „О!“ и откъслечни изречения, които се изтрѣгватъ отъ запѣнената уста на разярената госпожица. Едно разви-то ухо би могло да долови думи като тѣзи:

— Ще давите мишки въ млѣното ми, а?... Ще хвърляте жаби въ стаята ми, а?... Ще криете костенурки подъ възглавницата ми!... Ще пушате охлюви въ манджата ми!... Разбойници!... Прайдохи такива!...

И пакъ: тупъ о!... Шляпъ, о!...

Моля ви се, ще признаете, че при такива тежки обвинения и най-добратъ майка би натупала онази частъ отъ тѣлото ви, която престава да се нарича грѣбъ. Но работата е тамъ, че майкитѣ на Тихо и Михо бѣха чиновнички и по цѣлъ день отсъствуваха отъ къщи. И затова пакостницитѣ по цѣлъ день се подви-заваха изъ квартала като настървени котараци. Вечеръ оплакванията валѣха като дъждъ. На кого про-

зореца счупенъ, на кого дърветата обрани, на кого пукната главата, на кого котката обесена и какво ли не още! Майкитѣ на Тихо и Михо бѣха рекли „аманъ“ и бѣха дали право на съседитѣ си, кога пипнатъ два-мата злосторници, здравата да ги наложатъ. Именно отъ това право се възползуваше сега госпожица Рипсимия. Да кажете, че бѣше нѣ-коя лоша, не. Наистина, бѣше малко намусеничка, кисела и двата ко-съма на горната ѣ устна винаги за-плашително гледаха небето, но кой е безъ недостатѣци? Въ замѣна на това редовно ходѣше на черква и даже бѣше нѣщо като клисарка на „Свети Седмочисленици“. Защо самичка бѣше горката ѣ, освенъ бѣ-литѣ си коси, които често правѣше опитъ да върне къмъ първата ѣ мл-ладостъ, когато имаха лѣскавъ че-ренъ цвѣтъ, малката си пенсия и скромната си стая, нѣмаше друго богатство. Не мога да кажа, че не бѣше добра. Напротивъ, прибираше всички пропаднали кучета изъ квар-тала. Но не обичаше шума. А пъкъ Тихо и Михо бѣха нераздѣлни при-ятели съ него. Като узнаха сла-бостта на госпожица Рипсимия, ѣ думкаха тенекни подъ прозореца ѣ, джакваха отчаяно като кучета, сюр-джикваха се ужъ като котараци и правѣха всичко възможно, за да дразнятъ старата госпожица. Тя ѣ гонѣше, тѣ се смѣха и ѣ правѣта такива пакости, че косата ѣ даде подъ боята побѣляваше. Докато ѣ-

после единъ день ѣ из-дебна въ двора си и заклю-чи вратата. Започна гонит-ба, каквато се наблюдава само на олимпийскитѣ съ-стезания. Имаше даже и прескачане на препятствия, но госпожица Рипсимия показа такава неумори-мостъ, сякашъ дълго вре-ме се бѣ тренирала само за този моментъ. Най-по-сле пипна Тихо, омота го около сливата и се спушна къмъ Михо, който се ка-нѣше да се прехвърли презъ стената. Тя успѣ да го хване за крака и го смѣкна. По-на-татѣшниятъ развой на историята вече

знаете. Но не знаете плачевното съ-стояние, въ което излѣзоха отъ зло-получния дворъ. Ржцетѣ имъ се бѣха подули отъ копривата, а всѣ-ко мѣсто отъ тѣлото имъ болѣше и при най-слабото докосване.

— Ще ти дамъ да се разберешъ, вещица такава! рѣмжеше Тихо като топѣше ржцетѣ си въ студена вода вкъщи.

— Да пукна, ако не си отмѣстя на тази филоксерѣ! съ кървясали очи се заканваше Михо и слагаше листъ жиловникъ на едно разра-нено мѣсто.

После седнаха предъ вратата си, наведоха глави и заобмисляха какъ достойно да се отплатятъ за малко прекалената любезностъ на госпожи-ца Рипсимия.

Отведнажъ нѣколко сѣнки пре-прѣчиха слънцето. Шестъ чифта кра-ка съ царвули и навои се спрѣха предъ очитѣ имъ. Вдигнаха глави. Шестима балкански здравеняци изъ кой знае кой край на Бълга-рия бѣха застанали предъ тѣхъ.

— А ба, мунче, знаашъ каде а гро-ба на Батинбергъ ба? запита единъ, който изглеждаше да е водачъ.

Тихо и Михо се спогледаха. Чу-вали бѣха за такъвъ гробъ, по-точ-но за мавзолея на Батенбергъ, нѣ-къде къмъ Зоологическата градина, но не бѣха го посещавали.

— Като сме дошли а въ Совия, баре всичко да видимъ.

Една мисль прекоси ума на Ти-хо. Изглежда, че сжщата мисль

блесна и у Михо, защото и двама-та едновременно просияли се спо-